

Imhotep

Imhotep („Ten, kdo přichází v míru“) je dnes známý jako významný léčitel, velekněz, stavitel, pod jehož vedením byla vystavěna jedna z prvních stupňovitých pyramid. Tato pyramida je pojmenována na počest faraona Džoséra, který se v roce 2778 př.n.l. stal zakladatelem III. dynastie.

Kým však byl tento člověk ve skutečnosti? Co významného vykonal pro celou epochu lidské civilizace? Bohužel, pravda o něm byla pečlivě skryta po celá tisíciletí.

Studium Imhotepa

Imhotep se narodil poblíž města Memphis, které v té době bylo hlavním městem starověkého Egypta. Byl synem prostého člověka, vynikajícího kameníka jménem Knofer. V té době školy jako takové ještě neexistovaly. Výuka probíhala v rodině a děti se zpravidla učily tomu povolání, které vykonávali rodiče. V podstatě profese byla rodinnou záležitostí a předávala se z otce na syna. Imhotep již v mládí zdědil po otci povolání kameníka. A byl by jím i zůstal, kdyby se jeho životní cesta nezkřížila s cestou Sokroveníka, který po zásluze ocenil nejen mladíkův zvědavý rozum, ale také jeho lidské kvality. Imhotepovi bylo pouhých dvanáct let, když se setkal se Sokroveníkem a učinil volbu své životní cesty skutečně hodnou Člověka.

Brzy byl Imhotep zasvěcen do základů Učení „Bílého Lotosu“. Kromě přírodních věd, jakými jsou gramatika, matematika, fyzika, geometrie, astronomie a medicína, ho Sokroveník seznámil s prapůvodními duchovními znalostmi o člověku a mimo jiné mu odhalil i praktiku Lotosového květu. A Imhotep, poté co se touto duchovní praktikou začal zabývat samostatně a se vší odpovědností, byl ohromen těmi změnami, které se s ním začaly dít.

V Egyptě se tyto znalosti prakticovaly v období tzv. "zlatého věku", kdy podle Egyptanů "na Zemi vládli bohové". Avšak za Imhotepa byly tyto znalosti již částečně ztraceny a nabyly podoby náboženského kultu. Lotos byl uctíván jako posvátná květina. Z části se toto uctívání omezovalo na primitivní symbolické klanění se a bylo spojováno s úrodou na polích, to proto, že lotos hojně kvetl při záplavách na Nilu (řeky přinášející na pole černý jíl, díky němuž Egyptané sklízeli více než jednu úrodu ročně).

A přesto, že mnoho ze znalostí „zlatého věku“ bylo ztraceno a reálné události tohoto období jsou skryty do mýtů, Egyptané za života Imhotepa věřili v existenci „duše“, řečeno naším jazykem, mnohem více než moderní lidé. Staří Egyptané, například, považovali tento svět za dočasný a věřili, že život následuje po smrti stejně, jako den střídá noc. Na smrt se pohlíželo jako na pouhou částku složitého proudu bytí. Čili existovala víra v něco, co dnes nazýváme procesem reinkarnace.

Imhotep se odlišoval již v dětství, především čistotou svých morálních vlastností a upřímností duchovních pohnutek, které mu vštípili rodiče. Pravě proto ho Sokroveník přijal do učení. Pro Imhotepa bylo mnohem snazší přijmout vědomosti Sokroveníka, než by to bylo, kupříkladu, pro moderního člověka, kterého Archóntové přesvědčili o převaze materiální podstaty bytí.

Avšak získání vědomostí ještě není všechno. Mnohem důležitější je umění tyto vědomosti náležitě využít! Vždyť, jak se říká, „šedá je teorie a zelený strom života“. Čím byl pozoruhodný Imhotep jako osobnost? Tím, že nejen s naprostou otevřeností přistupoval k těmto znalostem, využíval je pro rozvoj své duše, ale také vykonal velmi mnoho užitečného pro lidi. Přičemž tomu věnoval tolik úsilí, že to, co ve své době vytvořil díky znalostem Sokroveníka Šambaly, využívali později nejen potomci Egyptanů, ale také národy Asie, Afriky a Evropy. Ne nadarmo se Archóntové tolik obávají působení duchovně silné, svobodné Osobnosti. Vědí totiž, nakolik pro ně nepředvídatelně může tato osobnost ovlivnit vědomí celých národů.

Mimochodem, mnohé uměle vytvořené pyramidy objevené lidmi v současnosti a také ty, které ještě nebyly dosud "rozpečetěny" a nalezeny, zdaleka nejsou chaotickými stavbami. Přesto, že byly vystavěny v různých dobách, jsou umístěny dle přísně stanovených souřadnic a s přesnou orientací podle určitých hvězd. V globálním měřítku tvoří mapu svého druhu. Iniciátory vytvoření takových pyramid byli lidé, kteří disponovali příslušnými znalostmi. Jedním z nich byl také Imhotep. Získal tuto informaci o globálním architektonickém projektu světového rozsahu (který byl vypracován dávno před Imhotepovou dobou) od Sokroveníka na konci mnohaletého studia společně s jinými znalostmi.

[Imhotep na dvoře faraona Džosera](#)

Imhotep dovedně a chvályhodně využil znalostí, které mu odhalil Sokroveník. Brzy se stal mezi lidmi známým jako schopný léčitel a dostal pozvání ke dvoru

faraona, dnes historicky známého jako Džoser (přestože ve starověkém Egyptě jeho jméno znělo jinak) — císaře třetí dynastie, který si zvolil Memfis za své hlavní město. Přesněji řečeno toto město Egyptané také nazývali jinak — „Hut ka Ptah“, což znamenalo "chrám duše boha Ptah" (nebo také „palác duše boha Ptah“) a to proto, že za hlavní božstvo tohoto města byl považován bůh-řemeslník Ptah. Před tím se město nazývalo jednoduše „Město bílých zdí“. Název Memfis je řeckou interpretací mnohem pozdějšího egyptského názvu města Mennofer („Dobrý přístav“). Podíváme-li se na současnou mapu, pak zjistíme, že toto město leží nedaleko dnešní Káhiry, ve strategicky důležitém místě delty Nilu. Dnes z města zbyly jen ruiny pohřbené pod silnou vrstvou písku. Mimochodem, ve Starém zákoně je toto město nazýváno Nof.

Imhotep se proslavil nejen jako vynikající lékař, ale také jako moudrý člověk, který se dobře vyznal v přírodních vědách (dnes pod tímto pojmem rozumíme astronomii, matematiku, chemii, fyziku, geometrii) a také, jak se později ukázalo, byl nadaným řečníkem a vynikajícím organizátorem. Brzy jej faraon Džoser jmenoval svým nejvyšším hodnostářem, prvním člověkem říše po faraonovi, něčím jako je vezír nebo dnešní premiér v západních státech. V té době neměl tento případ obdoby, neboť toto postavení zastávali vždy pouze příslušníci vznešených rodů. Imhotep pocházel z prostého rodu a takového postavení dosáhl, jak se říká, vlastním rozumem a pílí.

Egypt před příchodem Imhotepa do vlády

Abychom mohli lépe zhodnotit to, co Imhotep dokázal vykonat pro lidi, pohlédněme krátce na situaci, která panovala ve státě za faraona Džosera před příchodem Imhotepa do vlády.

Hlavu státu znepokojovalo, jak upevnit svou vládu. Faraon se tudíž snažil upevnit své pozice na severu, vedl válku na jižních hranicích. Kontroloval těžbu měděné rudy na Sinajském poloostrově, kterou předtím ovládali jeho předchůdci na trůnu. Byl totiž více zaměstnán řešením svých vlastních „strategických“ problémů než potřebami národa. Jeho družina ho v tom napodobovala.

Kněží byli zaneprázdněni svými politickými intrikami a vzájemným soupeřením v boji o dominanci svého teologického systému. Vždyť tehdy v každém sépu nebo, jak je později nazývali Řekové, „nómu“ (tj. v oblasti, na které se dělil stát) měli vlastní bohy, vlastní náboženské koncepce založené na pozůstatcích jedněch a těchž mnohem starších znalostí. Avšak za hlavní božstva celého státu

byli prohlášeni bohové toho nómu, ve kterém se v daném období nacházelo hlavní město.

Jenže po pohodlném životě toužili všichni vlivní kněží, kteří si činili nároky na velkou moc. Proto si každý z nich přehrával vlastní kombinace v boji o moc, včetně toho, že pokud doktríny konkurenční náboženské koncepce více ovlivňovaly názory lidí, přidávali kněží do svého systému nejen hlavní momenty této koncepce, ale taky atributy „konkurenčního“ božstva ke svému „vlastnímu“.

A přesto, že to zní paradoxně, oni byli závislí na názorech prostých lidí! Vždyť to je chléb kněží! Oni pouze navenek udržují iluzi své vlády, iluzi toho, že jakékoli náboženské postavení jejich věřících je závislé na rozhodnutí vládnoucí skupiny daného náboženství. Ve skutečnosti to je jen malá skupinka lidí, kteří se bojí, že ztratí svou moc, pokud většina lidí změní své smýšlení. Vždyť společně s mocí pozbudou také svůj význam jako „zprostředkovatelé“ mezi bohem a lidmi a tím ztratí nejen politický vliv, ale také poměrně komfortní a bezstarostnou existenci, kterou jim tato moc zajišťuje.

Z toho plyne, že náboženství bylo spíše politikou a pro kněze bylo výhodné držet své věřící v pokoře. V samotných nómech pak vládli faraonovi místodržící, jakási provinční aristokracie, povětšinou přežívající v nečinnosti. Pokud v nějaké záležitosti potřebovali podporu národa, pak si zajišťovali loajalitu svých poddaných opět za pomoci kněží. Někteří místodržící nómu byli příbuznými faraona, protože monarchové měli tehdy ve zvyku ženit se s dcerami vládců nómu, anebo uzavírat sňatky mezi nimi a svými dětmi.

Ale tyto politické sňatky ne vždy přinesly provinční aristokracii dlouho očekávané spojení s vládnoucí dynastií. V některých případech měly za následek spíše nesmiřitelné nepřátelství a soupeření. A když se pak faraonovi narodilo několik dědiců od různých manželek - potenciálních kandidátů na trůn - pak to celé mohlo přerůst ve spiknutí a kontraspiknutí s tajnou podporou tohoto procesu ze strany některých kněží a zainteresovaných velmožů, kteří zároveň také toužili prosadit svého syna nebo blízkého příbuzného do postavení vládce nómu. (*Jak vidíte, ani dnes se na tom nic moc nezměnilo*).

V podstatě je možné říct, že počínaje faraonem, vysoce postavenými kněžími, vládci nómu a konče výběrčím daní v naturáliích, byl každý zaměstnán jen jedinou utkvělou myšlenkou: kde a co by se dalo ukrást, jak si urvat co největší kus, jak rozšířit sféru svého vlivu. A prostý lid byl ve většině případů vládou zcela opomíjen, ponechán na pospas osudu a přežíval, tak říkajíc, jak se dalo. Obchodní činnost v zemi kontrolovala velká města, přesněji řečeno ti, kdo v nich

vládli. Dokonce Memphis, v té době důležité středisko řemesel a obchodu s početným mnohonárodnostním obyvatelstvem, žil svým vlastním životem. Stručně řečeno, vše při starém. Každý měl svá vlastní trápení: jeden měl řídkou polévku a druhý zas drobné perly.

Imhotepovy státní reformy

Jak tedy vidíme, Imhotep „nezdědil“ po svém předchůdci nijak ideální situaci ve státě. Tím spíše, že jako vzdělaný člověk chápal příčiny toho, co se dělo kolem. Byl obeznámen s tím, že hlavní obchodní střediska Egypta tajně kontrolují lidé Archóntů a takový stav věcí ve státě a také zaneprázdněnost lidí vlastními problémy jim hraje do karet. Proto Imhotep, který to všechno věděl, konal velmi moudře.

Státní správa

Prakticky za velmi krátkou dobu nastolil v zemi pořádek. Především zbavil moci lidi Archóntů a dosadil na jejich místa odpovědné lidi, odborníky na slovo vzaté, kterým důvěřoval. Provedl reorganizaci úřednického aparátu a donutil úředníky pracovat. Zavedl mezi nimi přísnou disciplínu: jakékoli krádeže, úplatkářství, ziskuchtivé využívání svého postavení byly potírány a přísně trestány. Z faraona učinil zastávce všech poddaných, velkých i malých.

Díky Imhotepovi byly zavedeny spravedlivé zákony, které byly uplatňovány bezpodmínečně. Kterýkoli člověk v tomto státě, včetně chudých příslušníků prostého lidu, vůči němuž se dopustili nespravedlnosti, měl možnost si nejen stěžovat na svého utiskovatele, dokonce i majícího moc, ale také, řečeno naším jazykem, mohl na něj podat žalobu a vyhrát spor. Imhotep zformoval skupiny, které rychle a efektivně kontrolovaly stížnosti obyvatelstva. A pokud byla žaloba potvrzena, byl viník potrestán okamžitě. Proto začali prostí lidé nazývat Imhotepa „Dobrým přítelem chudých lidí“, „Nepřítelem všech narušitelů zákona a pravým obráncem Pravdy“, „Mudrcem, jenž dává cenné rady a neočekává žádnou odměnu“, „Tím, koho ctí ti nejmávanější lidé“. Později začali těmito přívlastky titulovat všechny faraony následujících dynastií.

Výstavba závlahové soustavy

Současně s tím dal Imhotep do pořádku závlahový systém. Do čela prací na stavbě kanálů postavil odpovědné a profesionální lidi a tak rychle a v krátké lhůtě vyřešil jeden ze základních problémů Egyptanů, problém, který jako neodstranitelný balvan ležel na bedrech faraona – rozdělování a spotřebu vody

jak pro každodenní potřeby, tak pro potřeby v zemědělství. Vždyť v teplém a suchém klimatu Egypta, kde průměrná roční teplota vzduchu činí přibližně 35 stupňů nad nulou, nedostatek vody způsoboval hlad a občanské nepokoje. Závlahový systém existoval i dříve, ale byl v zanedbaném stavu. A tak po uvedení tohoto systému do pořádku došlo nejen ke zlepšení životních podmínek prostého lidu, ale také se značně zvýšila úroda. Došlo k vytvoření přebytku obilí, což přilákalo obchodníky z jiných zemí. Objevily se dodatečné příjmy. Faraonova pokladnice se začala rychle plnit (a to za mírových podmínek, bez válek!)

Vzdělávací systém

Díky Imhotepově iniciativě a péči byly všude otevírány školy, tak zvané Domy života, Domy moudrosti, a vzdělání se stalo dostupné nejen pro privilegovanou menšinu. Nejdříve Imhotep zorganizoval na dvoře faraona speciální školy, kde osobně společně se svými pomocníky vyučoval nadanou mládež (především děti úředníků) těm profesím, které byly v tomto okamžiku velmi potřebné pro stát a pro zavedení pořádku v něm - byli to písaři, účetní, organizátoři různých prací. Učili je číst, psát a dalším znalostem a dovednostem, nezbytným pro jejich povolání... Mimochodem, v té době se psalo hieroglyfy na hliněné střepe, kůži, úlomky pískovce. Ale právě Imhotep zavedl jako psací materiál speciálně opracovaná stébla bažinné rostliny papyru, která hojně roste na březích Nilu.

Čas a prostředky vynaložené na výuku nadané mládeže se natolik vyplatily, že se Imhotepovi brzy podařilo dosáhnout otevření takových škol při chrámech po celé zemi, kde začali připravovat budoucí úředníky, právníky a lékaře. A co bylo nejvíce pozoruhodné, do těchto škol začali přijímat také nadané a schopné děti z lidu. Později byly otevřeny školy také při některých státních institucích, kde byly schopné děti (dokonce z chudých rodin) připravovány na konkrétní povolání, předem zvolená samotnými žáky, například povolání sochaře, obchodníka, kameníka apod.

A čím více nadaný a schopný mladý člověk byl, tím více byl zasvěcován do hlubin vědění. Imhotep to zařídil tak, že samotná mládež měla zájem o získání pevných a kvalitních základů znalostí. Proč? Protože čím nadanější, profesionálnější a schopnější člověk byl, tím více možností kariérního růstu mu stát nabízel a tím také zlepšení jeho životních podmínek.

Příčemž revoluční bylo, že nezáleželo na tom, z jaké rodiny pocházíš (chudé nebo bohaté), protože se cenily především tvé znalosti a vysoké morální hodnoty. V konečném důsledku taková politika způsobila, že lidé získali reálnou možnost projevit své lepší kvality a schopnosti. Například dokonce obyčejný písař

disponující vysokými mravními a profesními kvalitami se mohl stát místodržícím kteréhokoliv města (něco jako carský gubernátor) dokonce i nómu a postoupit tudíž do privilegované třídy. Mohl se zkrátka seberealizovat jako Osobnost, a to díky svému talentu.

Chápete co se dělo?! Schopní lidé se intenzivně dostávali do popředí, počínaje nejvyššími úrovněmi vlády a konče nižšími, počínaje řídicími strukturami státu a konče vědou, vzděláním, medicínou a uměním. Ve společnosti se stalo módním být mravně vychovaný, zdvořilý, chytrý, vzdělaný a vytyčovat si vysoké cíle. A proč? Přece proto, že stát začal aktivně podporovat morální a intelektuální pokrok svých občanů.

Sociální reformy

Avšak Imhotep zašel ještě dál. Nejen že vzbudil v lidech zájem o zvyšování své profesionální úrovně, ale také zvýšil prestiž odborníků v očích ostatních lidí. Téměř každé povolání učinil úctyhodným a tím přiměl lidi, aby si vážili sebe a své práce bez ohledu na to, na jaké úrovni sociálního žebříčku stojí a k jaké třídě náleží.

Díky tomu se zlepšila především kultura společenského styku mezi lidmi. Všechny třídy společnosti začaly dodržovat profesní disciplínu a vážit si zákona a pořádku. Imhotep vytvořil takové podmínky, že se teď lidé více zabývali zvyšováním mravnosti a kvality své práce. V konečném důsledku všichni pracovali ve prospěch státu, počínaje faraonem, který se celý den zabýval veřejnými záležitostmi. Mimochodem právě díky Imhotepovi faraon přestal válčit, protože jak říkával Imhotep „slovo je silnější než meč“...

Dokonce každý princ získával v Imhotepově systému státní zaměstnanosti konkrétní veřejnou funkci, ve které se od něho vyžadovalo efektivní plnění svých povinností. Neboť faraon vyhlásil (ne bez nápovědy Imhotepa), že pouze ten dědic nastoupí na jeho místo, který toho bude hoden. A to zase podněcovalo manželky faraona, aby aktivně pomáhaly svým synům ve veřejné činnosti tak, aby právě jejich syn byl hoden trůnu. Taková společenská zátěž a každodenní zaměstnanost faraonových žen byla státu velmi prospěšná. Vždyť jak známo – zahálka je matkou neřesti. A tady byly intriky a pikle vystřídány podnikavým duchem a zdravým soutěžením.

Všichni byli tedy zaměstnaní, počínaje faraonem a konče prostým člověkem. Pro povaleče, lenochy, chamtivce a zloděje nebylo v této zemi místo, protože zanikly podmínky, za kterých dříve prosperovali a dokonce samotná společnost je

odmítala. Jako následek této Imhotepovy moudré politiky nastala pro lidi v této zemi éra prudkého rozvoje.

Nová ideologie

Avšak nejvíce bezprecedentní byla samotná ideologie, která byla díky Imhotepovi zavedena ve společnosti. Přičemž na rozdíl od jeho výše zmíněných zásluh, se Imhotep ani nezabýval tak hromadným prosazováním této ideologie mezi lidmi. On byl pouze tím, z koho si lidé chtěli brát příklad: žil prostě, mluvil moudře a konal spravedlivě, lidsky. Právě proto si on a jeho náhled na svět získali takovou popularitu mezi lidmi.

Právě díky Imhotepově všeobecné slávě začali jeho obraz považovat za ideál starověkého Egyptana, tj. člověka málomluvného, moudrého, odolného vůči nepřízni a zkouškám osudu, člověka s humanitním pohledem na svět, hluboce lidského, s absolutní vírou v posmrtnou existenci duše. Mnozí lidé v následujících generacích (nemluvě o jeho současnicích) byli vychováváni takovými populárními Imhotepovými rčeními a pořekadly jako:

„Je lepší být chudý a žít v poušti avšak s lotosem v duši, než být bohatý a žít mezi lidmi, ale mít duši prázdnou“;
„Svoboda nemá pro člověka význam, pokud je slepý vůči své duši“;
„Zásluhy se poměrují činy, které jsi vykonal“;
„Ve chvíli zkoušek nehledej přátele a neproklínej nepřátele, ale spoléhej na Boha“;
„Po otroctví teskní pouze ten, kdož chce svrhnout krále, jenž mu dal svobodu“;
„Vzkvétá ten, kdož pomáhá lidem v nouzi, nikoli ten, kdo dohání lidi ke strachu“.

A mnohými dalšími Imhotepovými výroky, které využívali ve svých „ponaučeních“ kněží a vezíři v následujících generacích, protože Imhotepova slova byla velmi populární mezi lidmi a tradovala se z člověka na člověka, z generace na generaci.

Imhotep byl poměrně loajální vůči všem náboženským koncepcím ve státě. Zasloužil si upřímný obdiv a přízeň nejen ze strany faraona, ale také ze strany vlivných kněží různých náboženství a to proto, že se dokonce ve vztahu k politice kněží choval velmi citlivě a moudře. Imhotep samotný zastával velmi pevnou pozici víry, založenou na Znalostech. Neměl v duši ani stín pochybnosti o tom, co hlásal, nebyl licoměrný, jak to bylo možné pozorovat u mnohých kněží a dvořanů. Bylo v něm možné vycítit Člověka Znalostí. Proto pro mnoho lidí, kteří v něm našli tento neviditelný ale jasně citelný základ víry, se Imhotep stal objevitelem Pravdy. Ve značné míře zejména díky jeho životnímu stylu a vidění světa

vstoupila do představ Egyptanů absolutní jistota v tom, že tento život je pouze dočasný a je určen k tomu, aby si člověk svým spravedlivým konáním, čistotou své mysli a svých činů před Bohem (nikoli před lidmi) zasloužil lepší život v životě posmrtném. V této společnosti se stala víra v posmrtný život dominantní.

Samozřejmě se taková víra nezrodila z ničeho. Víra v posmrtný život existovala mezi Egyptany odedávna a ve svých prvopočátcích byla založena na poznacích. Postupem času však byly tyto poznatky částečně ztraceny a tato víra nabyla podoby zmateného a nepochopitelného náboženství. Proto se většina lidí, tak říkajíc ze setrvačnosti, klaněla dávným bohům, často bez pochopení a snahy proniknout do podstaty samotného náboženství. Byla to pro ně pouhá daň tradicím předků, nic víc. Avšak díky neviditelnému působení Imhotepa se vše změnilo.

Dnes panuje mylná představa, že se v náboženství starověkého Egypta praktikovalo čarodějnictví a zaklínadla. Ve skutečnosti bylo čarodějnictví ve starém Egyptě zakázáno. Existovaly přesně stanovené hranice mezi náboženským mysticismem, založeném na znalostech předků, na modlitbě a usilovné duchovní činnosti ve službě Bohu, a čarodějnictvím, kterým se zabývali hlavně zvědaví svěšťtí obyvatelé ze svých sobeckých pohnutek a také čarodějové nebo tak zvaní „černí mágové“ - lidé, kteří disponovali určitými znalostmi a využívali je ve vlastní prospěch proti jiným lidem. A navíc panovalo pevné přesvědčení, že čarodějnictví poškozuje duševní zdraví člověka. A mimochodem, existovala dokonce zvláštní „specializace“ kněží nazývaných Uab Sehmet. Tito kněží se cíleně zabývali neutralizací působení černých mágů. Dozvuky této kněžské „specializace“ můžeme pozorovat i v moderním světě. Podobné aktivity praktikují dnes křesťanští kněží zabývající se exorcismem.

[Globální architektonický projekt](#)

Veškeré vyjmenované Imhotepovy zásluhy byly pouze viditelnou částí té obrovské práce, kterou tento člověk stihl vykonat za svůj život. Ale mnohem cennější a významnější byla ta neviditelná práce, která byla pečlivě skryta před zraky nepovoláných. Vysoké postavení otevíralo Imhotepovi reálné možnosti jak přispět svojí podporou k realizaci globálního architektonického projektu světového rozsahu, jež mu Sokroveník podhalil a který mohl poskytnout neocenitelnou pomoc lidstvu ve vzdálené budoucnosti.

Při řešení této velmi složité otázky Imhotep postupoval velmi moudře. V podstatě veškerá viditelná část jeho práce byla jakousi přípravou na realizaci hlavního

úkolu. Vždyť vytvořit to, co chtěl vytvořit Imhotep, je možné pouze za podmínek vysoce organizované společnosti. A právě k tomu směřovalo jeho jednání. Poté, co pečlivě prozkoumal mravy a psychologii vládnoucí třídy, tj. kněží a zejména faraona, využil jejich slabostí ve prospěch realizace svých vlastních plánů, které později poskytly neocenitelnou duchovní pomoc mnoha lidem.

Myšlenka výstavby stupňovité pyramidy

Imhotep předložil Džoserovi myšlenku projektu do té doby zcela nevídaného rozsahu, kterou faraon jednoduše nemohl odmítnout. Protože Džoser, stejně jako ostatní Egypťané, musel v souladu se svojí vírou pečovat především o svůj posmrtný život a, jak to bylo u faraonů zvykem, musel si ještě za života vybudovat hrobku, předložil mu Imhotep nápad na stavbu zcela neobvyklé hrobky. Její neobvyklost spočívala v tom, že to nebyla obyčejná mastaba.

Imhotep navrhl Džoserovi, aby místo obvyklé hrobky postavil stupňovitou pyramidu vybudovanou nikoli z obyčejných nepálených cihel, které se v té době hojně používaly jako stavební materiál, bohužel ne příliš pevný, ale z opracovaného kamene, což bylo předpokladem dlouhé životnosti. To bylo v té době pro Egypt naprosto revoluční rozhodnutí. Imhotepova idea vybudovat „schody, spuštěné z nebes pro faraonův božský vzestup“ uchvátila Džosera natolik, že vydal rozkaz k okamžitému zahájení prací s vynaložením jakýchkoli prostředků a vedením stavby pověřil samotného Imhotepa. A to i přesto, že pro Džosera již byla vystavěna velká cihlová mastaba v Abydosu – místě, kde byli tradičně pohřbíváni faraoni.

Imhotep měl na tomto projektu největší zájem. Podařilo se mu zainteresovat v něm nejen faraona, ale také kněží a to proto, že tento projekt předpokládal výstavbu nejen faraonovy neobvyklé hrobky, ale také celého komplexu zahrnujícího mimo jiné i chrámy. A to vše na náklady faraonovy pokladny. Pro kněze to tedy znamenalo zajištění budoucího příjmu z působení v těchto chrámech.

Obilné sýpky

A to nebylo všechno. Imhotep zahrnul do projektu také výstavbu obrovských sýpek na obilí takřka na královské úrovni.

Je třeba poznamenat, že později, díky velkým zásobám obilí v těchto sýpkách, Egypťané poměrně bezbolestně překonávali období sucha a neúrody.

Celý komplex je ohraničen velmi krásnou a složitou zdí. Od hlavního vchodu ve východní stěně je k východu na jižní stěně jeden průchod, který vede do dlouhého sálu se 40-ti sloupy, po 20-ti na každé straně. Každý sloup je spojen s hlavní stěnou kolmou příčkou a vytváří tak jakési malé „místnůstky“ mezi jednotlivými sloupy.

Když vyjdete z tohoto sloupořadí a půjdete přímo vpřed, přiblížíte se k řadě obrovských zásobníků, které pokračují hluboko pod zem. Svými rozměry jsou mimořádně velké, mnohem větší než jakékoli známé pohřební komory, a kromě toho jsou propojeny tunelem, který prochází mnohem níže pod úroveň země. Mimo to má každý zásobník schodiště, které vede k jeho základům. Každé město uchovávalo obilí pro svůj region, avšak v tomto komplexu v Sakkaře se nacházely obrovské zásobníky, které mohly pojmut neuvěřitelné množství obilí, mnohem větší, než bylo potřeba pro jednotlivá města.

U vchodu do tohoto komplexu, jak již bylo řečeno dříve, se nachází čtyřicet malých místnůstek, každá o takových rozměrech, aby se do ní vešel jeden člověk, který měl zajistit vydání potvrzení a převzít peníze od lidí, kteří přijížděli nakoupit obilí. Mohlo zde být dokonce několik takových „pokladníků“, kteří by hovořili různými jazyky a vyřizovali nákupy cizojazyčných zájemců o obilí. Egyptologové se ovšem domnívají, že tyto malé místnůstky byly určeny pro sochy, avšak nebyly tam nalezeny žádné opěry, přičemž sochy byly vždy umístovány na opěry (nebo na podstavce). Sochy mohly zmizet, ale opěry zpravidla zůstávají.

Komplex v Sakkaře je zcela unikátní. Nic podobného dosud nebylo objeveno. William Hayes ho popisoval jako „ve své podstatě skutečné město naplánované a realizované jako samostatná jednotka, vystavěné z nádherného bílého vápence z nedalekého pohoří Mukattam“ (Žezlo Egypta, díl 1, str. 60).

Místo, které Imhotep zvolil pro výstavbu této zkosené pyramidy, nebylo zvoleno náhodně. Rozkládalo se na okraji náhorní plošiny, právě té náhorní plošiny, na které o několik kilometrů dál na sever stálá Velká Sfinga. Když vysvětloval plán stavby faraonovi, kněžím a dvořanům, odůvodnil Imhotep volbu tohoto místa na pusté planině tím, že se nachází blíž k Memfisu a otevírá se z něj nádherný výhled na město.

Ve skutečnosti se toto místo zcela shodovalo s jedním z míst, jehož souřadnice byly zaznamenány na „hvězdné mapě“, kterou Imhotepovi kdysi odhalil

Sokroveník. Velká Sfinga, vybudovaná dávno před touto dobou (nikoli, jak se dnes domnívají, po smrti Imhotepa v období výstavby velkých pyramid!) byla důležitým orientačním bodem pro přesné a ověřené umístění této zkosené pyramidy.

Výstavba Džoserovy pyramidy

Tato grandiózní stavba byla záměrně rozložena do několika desetiletí. Proč? Protože takový objekt nestačí jen vybudovat, je třeba, aby také začal „fungovat“. A k tomu bylo potřeba zajistit to nejdůležitější – vysoce duchovně založené lidi, přičemž jak muže, tak i ženy. Jejich výchově a výuce Imhotep věnoval ne jeden rok, proto v podstatě také protahoval dokončení stavby a vysvětloval šlechtě toto zpoždění zdokonalením a modernizací svého architektonického návrhu.

Imhotep si počínal následovně: svolal z celého Egypta nejlepší mistry svých oborů a jim na pomoc pak lidi s nejlepšími morálními kvalitami (muže i ženy) a zajistil jim nejen trvalou zaměstnanost, ale také další lepší životní podmínky a tím pozvedl jejich společenský význam pro stát. Imhotep zahájil nejenom stavbu. Pustil se do něčeho, co připomínalo dnešní státní podnik s uceleným systémem sociálního zabezpečení, počínaje zajištěním každodenních potřeb člověka a konče kvalitními zdravotními službami. A v tomto obrovském podniku, kde pracovali pekaři, lékaři, písaři, účetní, sochaři, kameníci a lidé dalších profesí, byla práce pro všechny, jak pro muže, tak i pro ženy.

Přičemž tito lidé nebyli otroky. Celý komplex stavěli svobodní lidé. A navzdory dnes panujícímu přesvědčení, se k ženám ve starověkém Egyptě chovali se zvláštní úctou. Žena měla vysoké morální postavení ve společnosti, především jako matka a pokračovatelka rodu, a také měla ve společnosti stejná práva jako muži. Žena měla právo zvolit si jakékoli povolání dle vlastního výběru. Nadané ženy se stávaly velekněžkami, lékařkami a dokonce stavitelkami. Mimochodem, v té době také nadané ženy na tomto poli dosahovaly značných úspěchů. Vezměme například medicínu. Dokonce ještě dnes můžeme najít zmínky o tom, že „historicky první žena - lékařka, která provozovala praxi v Memfisu ve III. tisíciletí před Kristem, se jmenovala Peseshet“. Avšak ve skutečnosti nebyla první ženou - lékařkou, ale protože archeologové objevili pouze tuto jedinou dřívější zmínku o této skutečnosti, uvádějí tuto ženu jako první... V té době byla medicína považována za posvátnou vědu a vyučovala se v chrámových školách. Panovalo přesvědčení, že uzdravení člověka nezáleží jen na praktických znalostech lékaře, ale také na vůli bohů, proto lékaři studovali jak

medicínské poznatky, tak posvátné texty. Kněz - lékař neměl právo zahájit léčení nemocného, pokud předtím neodříkal modlitbu.

Imhotepovi Svobodní zednáři

Díky takovému grandióznímu stavebnímu projektu, který neměl obdoby a také díky tomu, že do projektu byli zapojeni nejlepší lidé Egypta, získal Imhotep možnost vybrat si osobní učedníky mezi nejlepšími muži a ženami, mezi těmi, u nichž bylo možné vypožorovat podstatu duchovnosti a lidskosti. Do této skupiny, kterou vyučoval Imhotep osobně, patřili lidé různých profesí, avšak původně sestávala především z kameníků. Proto Imhotep symbolicky pojmenoval své společenství **Svobodní kameníci**, neboli ti, kdož usilovali o svobodu ducha a získávali poznatky a víru pevnou jako kámen.

Postupně se zrodila symbolika Imhotepových **Svobodných kameníků**, kterou pak směle okopírovali **Svobodní zednáři** Ahrimana - zednářská zástěra, kámen, kladivo, pyramida s vševidoucím okem (starověký znak Šambaly a pro Imhotepovy kameníky symbol sepětí s pozitivními duchovními silami), Fénix, Sfinga (u **Svobodných zednářů** ji nahradil lev), tlapa Sfingy (lví tlapa), čísla 3, 7, 13, 33 (jednalo se o počty osob, utvářejících určité kruhy síly) a jiné.

Poznávali se navzájem podle určitých slov, znaků a doteků, i toto pak převzali **Svobodní zednáři**. Mimochodem, znak **pentagramu** – pětiúhlé hvězdy se stejnými úhly, který se těší takové oblibě u **Svobodných zednářů**, byl jedním z nejdůležitějších symbolů **Svobodných kameníků**, avšak interpretace jeho významu byla zásadně odlišná.

Jde o to, že dle prvotních poznatků Učení „Bílého Lotosu“ představuje hvězda symbol prvotního ženského principu božství, kdežto kruh symbolizuje bytí, Vesmír. Hvězda v kruhu označuje přítomnost ženského principu božství v kruhu bytí. Mimo to se na ženský prvotní princip pohlíželo také jako na nádobu pro reinkarnaci a na ženu jako na dárkyni síly a života. Právě proto ve starověkém Egyptě bylo hvězdou v kruhu označováno království **Duat**, jako království přerodu lidských duší.

Imhotep vybudoval pevné jádro tajné organizace s názvem **Svobodní kameníci**, sdružující lidi osvobozené od hmotného světa, svobodné duchem. Základním cílem jejich hnutí bylo právě pochopení duchovních fází zdokonalování. A nehledě na to, že se tito lidé klaněli různým bohům, vždyť v Egyptě byly v té době téměř každé město a každý chrám zasvěceny jinému bohu, stručně řečeno

dominovalo zde mnohobožství, díky Imhotepovi, který jim otevřel přístup k tajným vědomostem, pak všichni, i když zdánlivě zachovávali věrnost svým bohům, uctívali ve skutečnosti pouze Jediného Boha, kterého nazývali Velikým Architektem Vesmíru.

Imhotepovi osobní učedníci, kteří nabyli jistoty v duchovních praktikách a získali tajné Znalosti, se stali spolehlivými pomocníky v jeho duchovním působení. A když i oni začali různým způsobem pomáhat lidu, Imhotepova sláva se ještě více šířila Egyptem, protože samotní jeho učedníci konali dle soudu lidí neuvěřitelné zázraky, počínaje uzdravením těžce nemocných a konče jejich neobvyklým vlivem nejen na lidi, ale dokonce i na počasí. Když informace o tomto tajném společenství pronikly mezi lidi, mnozí z nich zatoužili stát se osobními učedníky Imhotepa. Avšak samotný Imhotep popíral jakékoli zvěsti o existenci takového tajného spolku a tím spíše o tom, že by on sám čemukoli „tajně“ učil jiné lidi.

Proč to popíral? Tak především proto, aby zajistil svému duchovnímu „dítěti“ ochranu před Archónty a některými vlivnými lidmi, kteří byli protivníky Imhotepovy politiky a snili o starých časech, kdy mohli bezrestně provozovat své zlodějské praktiky. A dále pak byl Imhotep velmi dobře obeznámen s podstatou lidské povahy, s pomíjivostí lidských tužeb – dnes lidé s nadšením podléhají duchovnímu vzplanutí a za nějakou dobu zase vyhasnou, přiklánějí se k realizaci svých životních potřeb a tužeb.

Kdežto Znalosti, které Imhotepovi předal Sokroveník Šambaly, vyžadovaly, aby byl člověk pevný a stálý ve svých duchovních záměrech a hlavně - aby měl čisté myšlenky a přání. Kromě toho se mnozí lidé od něj chtěli učit právě proto, aby nabyli tajných znalostí a mohli je použít pro získání síly a vlády nad jinými lidmi a mohli tak uskutečnit své obchodní, sobecké cíle a úkoly. Proto Imhotep nikdy nebral do učení ty, kteří po tom prahli v návalu momentálního, jednorázového nadšení. Na takové „zájemce“ bral Imhotep „pořádné koště“ a to bez ohledu na to, zda se jednalo o dobrého člověka, který měl v tom okamžiku skutečné duchovní záměry, nebo o člověka špatného s vlastními komplexy. Přesněji řečeno ani ne koště, ale berlu, bez které nikdy nevycházel.

Například když za Imhotepem přicházeli lidé a projevovali mu svá přání studovat u něho, vykrucoval se, jak mohl, ale a zároveň pozoroval, jak reagují na jeho odmítnutí. Některým vyklouzávaly myšlenky jako: „Pohleď, to jsem Já! Já chci znát tajemství! Uč Mě!“. Takoví lidé zpravidla svým nabubřelým egocentrismem nevědomky ihned vzbuzovali nepřátelství a odvržení. Ale byli i tací, jimž slova

nenapovídal rozum, ale srdce. Takové lidi Imhotep pozorně sledoval, ale nepřipustil je příliš blízko, dokud nenabyl jistoty, že záměry takového člověka jsou pravé, jeho volba je jistá a rozhodnutí zcela zralé a uvědomělé. Ve většině případů tito lidé zřejmě podvědomě cítili, že je pozoruje, a tak se záměrně snažili být mu na očích a se srdcem na dlani klepat na dveře k tajným Znalostem. A nakonec dosahovali svého. Neboť jak se říká, jednou se otevrou každé dveře, když na ně budete dostatečně vytrvale klepat.

Imhotepova berla

V každodenním životě se Imhotep neobešel bez své berly. Ale na tajných setkáních **Svobodných kameníků** míval berlu zcela jinou, právě tu, která v dávných časech patřila Bódhisattvům Ptahovi a Osírisovi. Tato berla vypadala jako dva propletení hadi, zvedající se vzhůru a byla zakončena kulatým diskem se sokolími křídly. Dva hadi znázorňovali současně Strážce duchovní cesty a fungování prapůvodních struktur lidského mozku, okřídlený disk symbolizoval ty, kteří přinesli tyto duchovní znalosti na Zem a odhalili je lidem. Na disku byl zobrazen symbol Šambaly, v němž se nacházel zvláštní krystal.

Později patřila tato neobvyklá berla Imhotepovým následovníkům a to až do té doby, dokud Ahriman za pomoci Archóntů zcela nezničil duchovní základy tohoto společenství, vybudovaného Imhotepem. Když Archóntové začali intenzivně přetvářet spolek Svobodných kameníků dle struktury Ahrimana, poslední z Imhotepových následovníků stihl vyjmout z berly krystal ještě před tím, než se samotná berla dostala do rukou **Svobodných zednářů**. Jelikož posledně jmenovaní intenzivně využívali symboly a předměty **Svobodných kameníků** jako své vlastní symboly, pouze mírně pozměněné, byla tato tajemná berla používána také na jejich setkáních jako symbol nejvyšší moci svého nositele. Teď se z ní ale stal pouhý atribut, nic víc.

Poté, co se organizace Svobodných zednářů značně rozrostla, a začaly vznikat další tak zvané lóže, osoba, která stála v čele organizace, se vždy pohybovala na veřejnosti s touto berlou. Přičemž všichni zasvěcení věděli, že majitel tohoto tak zvaného „žezla“, je jejich „veleknězem“. Jenže tento symbol poutal pozornost i nezasvěcených lidí. A právě proto, aby se předešlo nežádoucím dohadům, byly o původu berly vymyšleny různé legendy. Tak vznikly také antické legendy, kde podle Homérských hymnů Diův syn, posel olympských bohů, patron pastýřů, obchodu a zisku Hermes získal hůl (caduceus) od samotného Apollóna.

Symbolika v Imhotepových dílech

Zed', která ohraničovala komplex Džosérovy pyramidy v Sakkaře, Imhotep navrhl s určitým záměrem. Byla vysoká téměř deset metrů, postavena z bílého vápence, posílena věžemi a rozdělena plochými výstupky. Ve zdi bylo čtrnáct bran, z nichž třináct bylo falešných a pouze jedna pravá, která byla umístěna na východní straně. Přičemž při pohledu zevnitř komplexu to vyvolávalo dojem, že jsou všechny brány otevřené. Zdálo by se, že z lidského pohledu se jedná o drobnost. Vždyť co na tom záleží, jak budou vypadat tyto zdi? Ale Imhotep dokázal i tyto stěny naplnit znalostmi. Kromě duchovní filozofie té doby (čtrnáct Cay a sedm Ba, odkazovaly na strukturu nejvyššího božstva), je třeba vědět o sedmi párech božstev, sedmi mužských a sedmi ženských, které disponovaly velmi mocnou ochrannou silou. Pouze v Imhotepově kruhu, v jádru **Svobodných kameníků** nebyly tyto znalosti ani mytologií ani náboženstvím, ale reálnou duchovní praxí.

Proto stačí, když pohlédneme na Imhotepovy stavební projekty, abychom viděli „symboly“, z nichž se zrodilo hnutí **Svobodných kameníků**, mimo jiné také okřídlený disk, hada - strážce, symbol Šambaly, později pozměněný na symbol **Svobodných zednářů**.

Zdaleka ne samoúčelně měly mnohé hlavice sloupů, postavených za Imhotepa a široce využívaných i později, tvar lotosových pupat nebo rozevřených lotosových květů případně svazků papyru. Mimochodem právě z Imhotepovy doby pochází tradice označovat stejným hieroglyfem „vědění“, „učení“ a „uzel“. Veškerá architektura chrámu zdůrazňovala hlavní symboliku – je to dům božstva, zrozeného z lotosového květu. Okřídlený sluneční kotouč byl obvykle zobrazován nad vchodem, jak vylétá z nilského houští a připomíná ty, kdož přinesli tyto Znalosti. Pro obyčejného člověka to jsou pouhé obrazy starověkého umění, pro Člověka Znalostí – znaky a skutečné dějiny.

Jak se však zdá, dokonce i v Imhotepově době znal tyto skutečné dějiny málokdo. Je to pochopitelné. Vždyť tehdy, stejně jako dnes, existovala hrozba, že Archóntové překrouť nejen dějiny, ale také pravé vědění. Protože toto vědění pomáhalo lidem stát se vnitřně svobodnými a zbavovalo je strachu z tohoto světa. Avšak to zase překáželo Archóntům v dosažení jejich cílů spočívajících v masovém zotročení a podmanění si lidí. Právě proto se Archóntové všemi silami snažili překroutit dějiny a poznatky pro ně nevýhodné, jakmile se byt' část pravdy dostala mezi lidi. Z tohoto důvodu lidé Znalostí po celou dobu uchovávali vše v tajnosti. Imhotep a skupina lidí kolem něj se velkou měrou zasloužili o to, že toto „tajemství“ se stalo dostupným pro mnoho těch, kteří to potřebovali. A nejen to, také přispívalo k jejich duchovnímu rozvoji.

Zdroj: Anastasia Novych "Sensei z Šambaly", kniha IV